

[Erik Eriksen.]

mange til at tro, at det kun kan gå, hvis staten forøger sine indtægter og udgifter. Jeg har med skuffelse set, at en enkelt erhvervsleder til en vis grad er hoppet på denne limpind og har vendt sig mod forslagene. Jeg kan stille ham og ligesindede det enkle spørgsmål: når man nu betænker efterkrigsårenes erfaringer, hvorledes vil det så gå, når man betror staten mere end 1 milliard kr. ud over dens udgifter? Skulle de pågældende have svært ved at finde svaret, kan jeg godt give det: socialdemokratiske regeringer — jeg siger: socialdemokratiske regeringer — vil gøre sig de yderste anstrengelser for at udtænke nye statsopgaver og udgifter, så overskuddet forsvinder, og grundlaget er dermed lagt for nye skatteforhøjelser, når konjunkturerne går imod. Jeg har svært ved at tro, at ret mange uden for planøkonomernes kreds i socialdemokratiet og de små regeringspartier vil benægte dette.

Jeg indrømmer, at den store principielle forskel, der er mellem regeringsblokken og oppositionen, er uddybet væsentligt. I en nøddeskal er forholdet vel det, at regeringspartierne, og det gælder ikke alene socialdemokratiet, men åbenbart også det radikale parti og retsforbundet, nærer en betydelig mistillid til borgerne. Disse partier tør ikke betro borgerne selv at forvalte en større del af deres egen indtjening. Man er kommet til at betragte borgerne som uansvarlige, og de må derfor i stigende grad have staten som formynder. Omvendt har vi fra vor side mistillid til staten som den stærke kontrollerende og regulerende faktor. Må jeg her indskyde den parentes, at jeg for øvrigt tror, at det er en iagttagelse, som mange har gjort, at det, man kalder „den stærke statsmagt“, på mangfoldige områder smitter af på borgerens hele indstilling. Og derfor ønsker vi så at sige staten sat på en smallere kost. Det er to opfattelser, vi her står over for. To opfattelser, der har hvert sit syn på borgernes placering i samfundet.

Jeg skal herefter indskrænke mig til kort at sige et par ord om nogle af de bebudede forslag, som mit parti finder af interesse i en større sammenhæng. Det ville således interessere mig, hvis regeringens overvejelser om nedsættelse af en landbrugskommission ender positivt. Jeg ser heri en mulighed for, i hvert fald på ét område, at få sagkyndig vurdering af de problemer, vi har foran os. Jeg håber, at kommissionen bliver sammensat på en sådan måde, at den ikke bliver præget af de betydelige fordomme, som også på dette punkt har præget dansk politik i en årrække.

De offentlige udgifter til investering i trafik og undervisningsformål vil utvivlsomt stige i de kommende år. Heri er jeg enig med den høje regering. Men jeg minder om, at vi allerede for år tilbage har anmodet den høje regering om at lade udarbejde en oversigt over de påtænkte offentlige investeringer. Uden en sådan oversigt har det høje ting og offentligheden ingen mulighed for at danne sig en begrundet mening om disse investeringers omfang og den rækkefølge, hvori de bør gennemføres.

Uddannelsen af ikke-faglærte arbejdere er et stort problem, og jeg tror, at kommissionen herom har peget på gode muligheder. Jeg kan på forhånd tilsige vor villige modtagelse af et forslag, som også på dette punkt kommer til at muliggøre en bedre uddannelse. Noget tilsvarende gælder det bebudede lovforslag om revalidering. Ganske vist sagde åbningstalen ikke noget om, hvori dette forslag vil bestå, men vi er indstillet på at medvirke til en fornuftig lovgivning på dette område.

Vi har længe påpeget det urimelige i den behandling, der gives selv pensionisterne. Vi tilsiger vor medvirken til en lovgivning, der hindrer, at de som hidtil berøves en meget væsentlig del af den pension, der ligger over den indtægtsbestemte folkepension.

Om skatteafsnittet er der vist kun grund til at sige, at venstre og det konservative folkeparti, som vi har bebudet i vor fællesudtalelse, agter at stille vort eget forslag